

ΕΚΣΤΑΣΕΙΣ ΤΕΡΑΣΤΙΟΙ

Παρατηρηθείσαι τὸ 1851.

Πάθος παράδοξον ἀνάλογον τοῦ ὁποίου εἰσέτι ἴσω δὲν ὑπάρχει γνωστὸν, παρατηρήθη ἐσχάτως ἐπὶ νεανίδος καλουμένης Μαρίας Ῥοκίνης Ὀροδότης.

Ἡ κόρη αὕτη, γεννηθεῖσα εἰς τὸ Uorges, κατοικεῖ ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Lamarche. Αἱ ἐκσιάζεις αὐτῆς, ἀρχίσασαι κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον, διαρκουσιν ἴσως μέχρι τῆς ὥρας ταύτης καθ' ἣν γράφομεν. Ἀνεφαίνοντο δὲ τὸ πρῶτον κατὰ μακρὰ διαστήματα χρόνου, ὕστερον δὲ ὅμως καὶ καθ' ἑβδομάδα. Ἀρχίζουσι κατὰ τὴν μεσημβρίαν, καὶ διαρκουσὶν ἐπὶ ἐξήκοντα ὥρας, ὅτε οὐδεμίαν τροφὴν ἢ ἀσθενῆς λαμβάνει.

Κατὰ τὰς περιόδους ταύτας ὑπάρχει ἐντελής καὶ ἄμεσος ἀρκουσις τῶν αἰσθητηρίων τῆς ἀρῆς, τῆς ὄψεως τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὀσφρητικῆς. Εἰς τοιαύτην δὲ κατάστασιν, ποτὲ ἡ καινηρίσις, τὸ ζωηρώτερον φῶς, ὁ ἦχος τῆς ταραχωδεστέρας μουσικῆς καὶ αὐτὸ τὸ καθαρὸν ἀμμωνιακὸν δὲν φέρει τὸ ἐλάχιστον ἀποτελεσμα. Αἱ κινήσεις τῶν μελῶν ἐνεργοῦνται μετὰ μεγαλητέρας εὐχερείας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νεανίδος, καὶ συμφωνοῦσι πολὺ πρὸς τοὺς λόγους, οὓς προφέρει, καὶ τὸς ἰδέας ἃς ἐκφράζει κατὰ τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια βλέπει, ἢ τῇ φαίνονται ὅτι βλέπει. Ἡ φυσιολογία τῆς, ραιδρὰ, πάσχουσα, ἢ σοβαρὰ, εἶναι εἰς ἀρμονίαν πάντοτε πρὸς τὰς ἐντυπώσεις, ἃς ὅσας δέχεται, καὶ ὑψηλῇ φωνῇ ἐκφωνεῖ. Ἡ θέσις τοῦ σώματος τῆς, εἶναι συνήθως εὐθεῖα. Ἰσταται ἐπὶ τοῦ ἐνός ἢ τῶν δύο ποδῶν τῆς, ἐνίοτε μάλιστα δὲν στηρίζεται εἰμὴ ἐπὶ τοῦ ἄρου τοῦ μεγαλητέρου δακτύλου τῆς, καὶ διατηρεῖ τὴν δυσχερετέραν ἰσθρῶπιαν ἐπὶ ἐν τέταρτον, ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ ἐπὶ μίαν πολλακίς ὥραν, ὡς ἂν ἀγαλμά τι, ἐν πληρεστάτῃ ἀκίνησίᾳ. Τὰ μέλη τῆς διαυθετοῦνται ὅπως ἐκείνη βάλεται, καὶ εἰς θέσιν τοιαύτην, ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλλῃ. Καὶ ἐντοσούτῳ ἡ ἔσω ἐρικὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχει κατ' οὐδὲν τεταραγμένη, μετὰ δὲ τὰς ἐκτάσεις τῆς, ἡ πληρεστέρα ὑγεία βασιλεύει ἐν ἀκαρεῖ ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ νεάνις Ὀριότη γεννηθεῖσα ἐκ γονέων ὀλίγων εὐκαταστάτων, ἔλαβεν ἀτελεστάτην τὴν ἀνατροφήν· διαρκουσῶν τῶν ἐκστάσεων τῆς, ἐκφέρει προρρήσεις, αἰτινες οὐδέποτε ἀποτυγχάνουσι νὰ πραγματοποιηθῶσιν, εἰς τρόπον ὥστε δύναται τις νὰ τὴν συμβουλευθῇ ἐπὶ γεγονόσι τὰ ὁποῖα δύναται νὰ εὐμβῶσιν εἰς ἀπόστασιν πολλῶν λευγῶν ἀπ' αὐτῆς.

Ἰατροί τινες, ὅστις τὴν εἶχε παρατηρήσει, καὶ δὲν ἠδυνήθη οὐδεμίαν φυσιολογικὴν ἐξήγησιν νὰ ἐπιφέρῃ τῆς ἀσθενείας ταύτης, περιέγραψεν ὡς ἐξῆς τὸ σύνθετον ἔρμα μιᾶς τῶν ἐκστατικῶν αὐτῆς περιόδων. Ἡ Ῥοκίνα Ὀριότη, λαμβάνει φυσιολογίαν ἰλαρὰν καὶ προσηγῆ, καὶ ποιεῖ στίχους πολὺ ἐσφαλμένους, τοὺς ὁποίους ὁμοῦς ἀναγινώσκει μετὰ μεγάλο ἐνθουσιασμόν.

Χαίρετε σόστη! Ὡ καλέ μου ἄγγελε,
Ἡμαί ὅλη εἰς τὰς διαγραφάς Σου!
Ὡ! ἄγγελέ μου! πρὶν εἰσελθῶμεν ἐντὸς τοῦ ὄραίου τούτου οὐρανοῦ,

Ἄς ἱκετεύσωμεν παρὰ τὸν προσκυλῆ αὐτὸν (σταυρὸν!

Ἰδοὺ τῆς ἀναπαύσεως ὁ τόπος!
Μετὰ τούτα ψάλλει ἐν ἄσμα τῆς ἰδίας τῆς συνθέσεως.

Α! Θεέ, ἀπὸ τῆς ρηπιότητός μου,
Σὲ παρέδωκα τὴν καρδίαν μου.
Διετήρησα τὴν ἀθωότητά μου
Α! τί εὐτυχία! Τί εὐτυχία!
Ὡ ἄγγελέ μου, ποτέ μου ἄγγελε!
Ὅποια εὐφρόσυρος κατοικία!
Σὺ μ' ἔδωκας πτέρυγας,
Καὶ ἰδοὺ με εἰς τοὺς οὐρανοὺς! . . .

Ὡ Μαρία! τρισερὰ μου μητέρα,
Ῥίπτομαι εἰς τὰ γόνατά Σου.
Σὲ λατρεύω, καὶ ἐλπίζουσα,
Δὲν καταφεύγω ποτὲ εἰρῆ πρὸς Σέ.

Οὕτως ἀπήγγειλε μεγάλον ἀριθμὸν ἄλλων τροφῶν, τῶν ὁποίων ἰδοὺ ἡ τελευταία.

Ὡ καλέ μου ἄγγελε! ἀφαίρεσε τὰς πτέρυγάς μου,
Καὶ γέρε τὰς εἰς τοὺς οὐρανοὺς.
Χαῖρε ἄγγελε μου, χαῖρε . . .

Καὶ εἰς τὴν στιγμήν καταπίπτει ὡς ἐκ κερανοῦ προσβληθεῖσα· μένει ἐν λειποθυμίᾳ περίπου πέντε ἕως ἕξ λεπτά, καὶ ἐπειτα συνερχομένη, ἀναλαμβάνει ἐν τῷ ἄμα ὄλας αὐτῆς τὰς αἰσθήσεις. καὶ μὴ αἰσθανομένη οὐδὲν κακόν, οὐδενὸς ἔχει χρεῖαν, ἐνὶ λόγῳ εἶναι εἰς πλήρους ὑγείας κατάστασιν, ἀλλ' ὅμως δὲν διατηρεῖ ἐν τῇ μνήμῃ τῆς οὐδὲν τῶν ὄστων συνέβησαν, καὶ νομίζει ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὴν στιγμήν ἧτις ἠκολοθήσεται τὴν ὥραν καθ' ἣν ὑπέπεσον εἰς ἐκτάσιν.

Ἰδοὺ καὶ ἕτεραι λειπομέρειαι ἃς μᾶς ἐχορήγησαν εἰς θεατῆς τοῦ ἐκτάκτου τούτου φαινομένου.

Ἐπορεύθη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ῥοκίνης Ὀριότης, κατὰ τὸ τέλος μιᾶς τῶν ἐκστάσεων τῆς εὐρισκομένην, τὴν ὁποῖαν αὕτη ἡ ἰδία ἀνήγγειλεν καὶ ἀπὸ 126 ὥρῶν ἀρχίσασαν καὶ παρακαθησομένην μετὰ 4 ὥρας. Ἰδὼν τὴν νεάνίδα ταύτην, ποτὲ μὲν κατακειμένην, ποτὲ δὲ ἀναβαίνουσαν ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς κλίνης τῆς, νὰ λαμβάνῃ, ψάλλουσα, ἢ ἱκετεύουσα θέσεις δυσκόλοτάτας καὶ νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν αὐταῖς. Ἡ φυσιολογία τῆς ἦτο πρόσχαρος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς σχεδὸν πάντοτε προσηλωμέσοι εἰς ὠριζόμενον σημεῖον, βιαϊόταται δὲ κινήσεις γινόμεναι πλησίον αὐτῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατακλίνωσι τὰ βλέφαρα. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι τὸ περιεργότερον. Πρὸς τὰς δέκα ὥρας, καὶ ἡμίσειαν τῆς ἑσπέρας, αὐτὴ ἡ ἰδία ἀνήγγειλεν ὅτι ἔσθαι ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ τεῦ σταυροῦ ἕνεκα τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ ἀνορθωθεία ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς κλίνης τῆς, ἔθεώρει πρὸς τὸν τοῖχον. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἱκνοσίας, ἀφῆκε τὸ σῶμά τῆς νὰ καταπέσῃ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ὑπίως, ἐξ' ὄλου τοῦ ὕψους τῆς κλίνης πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ πολλοὶ ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἐτέθησαν εἰς τρόπον, δι' οὗ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην πτώσιν, δεχθέντες ταύτην εἰς τὰς χεῖράς των. Ἐκεῖνη ἔλαβε τότε τὴν θέσιν προσώπου γαυρουμένου, καὶ μετ' ὀλίγον τὲ πρόσωπόν τῆς ἦτον διάφορον παρὰ πρότερον κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἐκ-